

OR ARMOLAHJAT JA KIELILLÄPUHUMINEN

(1. Kor. 12–14)

O OPETUKSET, <https://www.gen.fi/o.html>

OR RAAMATTUTUNNIT, <https://www.gen.fi/or.html>

OR Armolahjat ja kielilläpuhuminen (1. Kor. 12–14)

<https://www.gen.fi/or-armolahjat-ja-kielillapuhuminen.html>

SISÄLLYSLUETTELO

1. Armolahjat ja pyhitys
2. Armolahjojen moninaisuus
3. Armolahjaluettelot
4. Kielilläpuhuminen
  - 4.1 Glossolia
  - 4.2 Mitä kielilläpuhuminen on?
  - 4.3 Mikä on kielilläpuhuminen paikka seurakuntaelämässä?
  - 4.4 Miksi jotkut kieltävät kielilläpuhuminen?
  - 4.5 Helluntai-ihme ja kielilläpuhuminen
5. Kirjallisuutta

1. ARMOLAHJAT JA PYHITYS

Armolahjat ovat Kristuksen seurakuntaruumiin rakentamiseksi tarkoitettuja työkaluja, eivät yksittäisen uskovan pyhyiden mittapuita. Siksi ensimmäiseksi väärinkäsitysten ja harhaoppien välttämiseksi on todettava se, että armolahjat kuuluvat seurakunta- eli kirkko-opin (ekkleesiologia) alueeseen. Armolahjat eivät ensisijaisesti kuulu yksittäisen uskovan pyhityksen alueelle.

Joillekin saattaa erityisesti ihmeenomaisista armolahjoista (profetoiminen, tiedon sanat, sairasten parantaminen, kielilläpuhuminen jne.) puhuttaessa tulla miellelyhtymä "kunniamerkeistä", joita erityisen hyvät, pyhät, hurskaat, antaumukselliset ja kaikki tavoin Pyhällä Hengellä täytetyt uskovat saavat rinnassaan kantaa.

Joissakin kristillisissä piireissä armolahjojen saamista ja käyttämistä on pidetty merkinä ja osoituksena Pyhän Hengen työstä ja Pyhällä Hengellä täyttymisestä. Kristittyjä on jopa saatettu jakaa kahteen ryhmään: Pyhällä Hengellä täyttyneet todelliset uskovat, joilla on näkyviä armolahjoja, ja sitten toisaalta "hengettömät",

"tavalliset" kristityt, joiden koko uskossa oloakin on saatettu kyseenalaistaa.

Joskus takavuosina on saattanut kuulla jopa seuraavanlaisia opetuksia: "Jos et puhu kielillä, niin mahdatkohan uskossa ollakaan." Tai jopa: "Jos olet saanut Pyhän Hengen, niin sitten myös puhut kielillä. Jos et puhu kielillä, niin et ole Pyhää Henkeä saanutkaan."

Pyhitys ja Pyhällä Hengellä täytyminen on kuitenkin Martti Lutherin Vähää katekismusta siteeraten "yhä syvempää synnin ja armon tuntoa". Se, joka tuntee kaikkien syvimmin oman lihansa eli vanhan ihmisen läpikotaisen syntisyyden ja turmeltuneisuuden ja samalla asettaa luottamuksensa ja toivonsa vain ja ainoastaan Jeesuksen elämän pyhyiden ja Hänen kärsimyksensä täydellisyyden varaan, on lähimpänä Jumalaa. Kirkkaimmin niin omat syntinsä kuin Jeesuksen sovitusveren näkevä ja tunteva on pyhittynein. Pyhä Henki tekee pyhittävää työtään lain ja evankeliumin saarnan sekä sakramenttien kautta.

Samalla on muistutettava myös siitä, että vanhurskauttaminen (jumalattoman ihmisen hyväk-

syminen Jumalan lapseksi ja taivaskansalaiseksi yksin Jeesuksen vereen turvaamisen kautta) sekä pyhitys laajemmassa merkityksessä kuuluvat kiinteästi yhteen. Ne tapahtuvat sillä tavoin samanaikaisesti, että niitä ei voi ajallisesti erottaa toisistaan. Vanhurskauttaminen ja pyhitys kulkevat käsi kädessä ihmisen ruumiin kuolemaan asti: kumpikin tapahtuu ja saa voimansa yksin, vain ja ainoastaan Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Vanhurskautetun eli Jeesuksen tähden pelastuvan itsessään jumalattoman pyhyys on aina vierasta pyhyyttä, joka on loppuun asti Jeesuksen pyhyyttä, ei koskaan ihmisen omaa pyhyyttä. Ei ole siis niin, että ensin tulee vanhurskautus (uskoontulo) ja sitten pyhitys (läheemmäksi Jumalaa tuleminen ja Pyhän Hengen "voimakkaampi" työ). Vanhurskauttaminen ja pyhitys pysyvät yhdessä; eilen uskossa olleen on taas tänään tehtävä uudelleen parannus eli "tultava taas uskoon" (vanhurskauduttava) ja uskovon pyhyyttä ei tänäänkään ole taas missään muussa kuin Jeesuksessa.

Pyhitys suppeammassa merkityksessä eli ajallisen elämänvaelluksen parantaminen, tekosyneistä (ajatukset, sanat, teot) pidättäytyminen, on oma lukunsa. Tämä pyhityksen alue on aina keskeneräinen ja puutteellinen. Sen perusteella ei koskaan tule niin hyväksi ja pyhäksi, että sillä pääsisi taivaaseen. Pelastuksen edellytyksenä oleva pyhitys on pyhitystä sen laajemmassa merkityksessä; Jeesuksen kokonaisvaltaista pyhyyttä, jonka saa vanhurskauden tavoin joka päivä ottaa lahjana vastaan.

14 Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa. (Hepr. 12:14)

Armolahjat eivät kuulu pyhityksen alueelle. Armolahjoja kuitenkin tarvitaan seurakuntaruumiin hoitamiseksi ja kasvattamiseksi. Jumala antaa meille käsittämättömän ja selittämättömän valinnan mukaan erilaisia näkyviä – myös ihmeenomaisia – työkaluja seurakunnan rakentamiseksi. Tällaisten erityisesti näkyvien lahjojen saajat ja käyttäjät eivät kuitenkaan välttämättä

ole seurakunnan jäsenistä niitä, jotka olisivat lähimpänä Jumalaa.

Jumalan antamia armolahjoja käyttävä saattaa joskus olla jopa liukumassa kauas pois Jumalan sanasta ja Jumalan tahdon toteuttamisesta omassa elämässään. Siitä, minkälaisia armolahjoja jollakulla seurakunnan jäsenellä on, ei voi tehdä minkäänlaisia päätelmiä siitä, miten lähellä hän Jumalaa on.

Muille terävästi ja osuvasti Jumalan sanaa saarnaava – tai profetoiva tai sairasten puolesta rukoileva tai mitä muuta tahansa armolahjaa käyttävä – saattaa itse olla sydämessään kova ja pautunut ja elää synnissä ilman parannusta. Hän voi elää lihallisessa lakihenkisyydessä ilman todellista evankeliumin ja armon uskomista ja sisäistämistä.

Vastaavasti sellainen uskova, jolla ei ulospäin näytä olevan juuri mitään seurakuntaa rakentavaa armolahjaa käytössään, voi olla kaikkein lähimpänä Herraa. Hän voi olla kaikkein kirkkaimmassa Pyhän Hengen vaikuttamassa synnin ja armon tuntemisessa ja uskossa.

Armolahjat kuuluvat ja ovat tarkoitettut seurakunnalle. Seurakunnan keskellä tulisi rukoilla, että Herra antaisi omalle maanpäälliselle ruumiilleen ne työkalut, joita se milloinkin tarvitsee. Toki yksittäinen kristitty voi rukoilla armolahjoja itselleenkin – ja niin suorastaan tulee tehdä, mutta omaksi ilokseen niitä ei silti kukaan saa (ehkäpä kielilläpuhumista lukuun ottamatta). Armolahjat on tarkoitettu toisten palvelemiseksi ja auttamiseksi.

2. ARMOLAHJOJEN MONINAISUUS

(Jari Kekäle: Pyhän Hengen tie)

Oikein ymmärretty Pyhän Hengen työ sekä armolahjojen moninaisuus torjuu sekä materialismin että ylihengellisyyden.

Valistuksen aika (1700-luvulta eteenpäin) ja siihen liittyvä rationalismi rajoitti olemisen ymmärtämisen vain tieteellisesti, ihmisjärjellä

tutkittaviin ja käsitettäviin asioihin. Hengellinen, yli ihmisen ymmärryksen menevä näkymätön todellisuus eli ylikuonnollisuus tosiasiasa tämän myötä kiellettiin. Tuonpuoleisuus, henkimaailma ja Jumala menettivät valistuneiden ihmisten mielissä olemassaolonsa ja todellisuutensa.

Seurauksena on vaikkapa armolahjoja ajateltaessa esim. kaikkien ns. ihmelahjojen kieltäminen – vain "luonnolliset lahjat" tunnustetaan. Teologiassa tätä edustaa esim. eksistentialismi, jonka tunnetuimpia edustajia maassamme ovat olleet esim. Heikki Räisänen ja Vilho Riekinen. Tätä voisi mutkan suoristaen kutsua materialismiksi.

Lähinnä idän uskontojen (buddhalaisuus, hinduismi, taolaisuus, kungfutselaisuus) ja niistä vahvoja vaikutteita saaneen kreikkalaisen antiikin filosofian myötä kristinuskoonkin on hiipinyt toisaalta myös ylihengellisyys. Tämä tarkoittaa materian halveksumista ja "hengen" nostamista kaiken muun luodun yläpuolelle. Tällaiseen filosofiaan saattaa liittyä myös esim. seksuaalisuuden ja kaiken aistillisuuden vähättelemistä, jopa synniksi määrittelemistä.

Jumalan kohtaaminen tällaisessa ylihengellisessä viitekehyksessä on ensisijaisesti ja korostetusti nimenomaan "Hengen/hengen" kokemista ja kohtaamista suoraan kokemuksissa, tunteissa ja ihmeellisissä asioissa. Puhtaaksi viljelty "puhdas hengellisyys" ei anna arvoa ulkoiselle sanalle, viralle, järjestykselle, kasteelle tai ehtoolliselle, vaan haluaa kohdata Jumalan suoraan Hengessä/hengessä.

Kumpikaan näistä, sen enempää materialismi kuin ylihengellisyyskään, ei kuitenkaan ole kristinuskoa. Kristinuskon luovuttamaton ydin on lihaan tullut Jumala, ihmiseksi syntynyt Kaikkivaltias Jeesus Kristus. Kristinuskossa Jumala kohdataan materiaan tullessa Jeesuksessa. Näkymätön Jumala ottaa muodon näkyvässä materiassa. Tämä inkarnaation ihme rajaa pois niin puhtaan materialismin kuin ylihengellisyydenkin, joka ei halua Henki Jumalan ja ihmisen väliin mitään materiaa.

Ihmiseksi tulemisellaan Jumala osoitti sen, että luomiskertomuksessa esiin tullut tieto siitä, että luotu oli hyvää, on edelleen voimassa. Materia ei itsessään ole henkeä alhaisempaa tai huonompaa. Langennut liha on toki kirouksen alaisista, mutta Jeesuksen lihassa ei ole mitään huonoa, alhaista tai vajaata.

Kristinuskon on näkymättömän Jumalan kohtaamista materian kautta. Helluntain jälkeisen kirkon aikana Jumala kohdataan Jeesuksen asettamien kasteen ja ehtoollisen kautta sekä ennen kaikkea luettavissa ja kuultavissa olevan Jumalan erehtymättömän ilmoitusanan eli Raamatun kautta. Sanan saarnaamisen ja kasteen sekä ehtoollisen hoitamista varten Herra itse asetti apostolin viran.

Jumalan varsinaisia lahjoja ovat Raamatun sana, kaste ja ehtoollinen, joiden kautta ihminen saa omalle kohdalleen Jumalan pelastavan armon ja rakkauden. Armolahjat ovat vain työvälineitä eli työkaluja, joilla noita Jumalan pelastavia lahjoja jaetaan, avataan ja otetaan käyttöön. Useimpia armolahjoja ilman voidaan (häthätää) tulla uskoon ja pysyä kristittyinä, mutta ilman Raamatun sanaa sekä pelastavan sanan yksittäiseen ihmiseen kohdistavaa kastetta (ja ehtoollista) ei voida tulla uskoon ja pysyä taivastiellä.

Ihmeenomaiset armolahjat ovat samalla tasolla kuin ns. luonnolliset lahjat ja kyvyt. Molemmat ovat vain välineitä, Jumalan antamia työkaluja, eivät itsessään tavoiteltavia tai korvaamattomia. Lahjan antajan kohtaamme sanassa ja sakramenteissa, emme Hänen antamissaan työkaluissa.

On myös mahdoton määritellä luonnollisen lahjan ja hengellisen lahjan välistä rajaa. Jumala toimii sekä luonnonlahjojen (inhimillisen) että armolahjojen (hengellisen) kautta. Jumalan työtä ei voi eikä pidä erottaa pois tästä hänen itse luomastaan todellisuudesta. Ensimmäinen uskonkappale eli luominen on kiinteä ja erottamaton osa Jumalan rakkautta ihmistä kohtaan.

3. ARMOLAHJALUETTELOT

(Jari Kekäle: Pyhän Hengen tie)

Uudessa testamentissa on useita armolahjaluettelaita (Room. 12, 1. Kor. 12–14, Ef. 4, 1. Piet. 4:10–11). Lahjoja eli työkaluja on monenlaisia, mutta Henki, Herra ja Jumala on yksi ja sama. (1. Kor. 12:4–6)

- 1. palvelemisen armolahja**
- 2. auttamisen ja avustamisen armolahja**
- 3. profetoimisen armolahja**
- 4. opettamisen armolahja**
- 5. rohkaisemisen armolahja**
- 6. antamisen armolahja**
- 7. johtamisen ja hallitsemisen armolahja**
- 8. köyhien auttamisen ja laupeuden harjoittamisen armolahja**
- 9. viisauden sanojen armolahja**
- 10. tiedon sanojen armolahja**
- 11. uskon voiman armolahja**
- 12. parantamisen armolahja**
- 13. voimallisten tekojen armolahja**
- 14. henkien erottamisen armolahja**
- 15. kielilläpuhuminen armolahja**
- 16. kielten selittämisen armolahja**
- 17. apostolin armolahja**
- 18. paimenen armolahja**
- 19. evankeliumin julistamisen armolahja**

Kaksi ensimmäistä armolahjaa (palvelemisen sekä auttamisen ja avustamisen) ovat kaikkein kipeimmin seurakunnassa tarvittavia, mutta todennäköisesti vähiten pyydettyjä ja anottuja.

Näistä ei saa useinkaan kunniaa eli glorioaa ihmisten silmissä, Jumalan silmissä kylläkin. Palvelemisen mielenlaatu tulisi olla jokaisen kristityn luovuttamaton tavoite (Fil. 2:5–8, 1. Piet. 4:11).

11 Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija. (Matt. 23:11)

Profetoimisen armolahja määritellään viestin sisällön, vaikutuksen ja tarkoituksen mukaan, ei suinkaan profetoimisen tavan eli muodon mukaan.

3 Se, joka profetoi, puhuu ihmisille: hän rakentaa, kehottaa ja lohduttaa. (1. Kor. 14:3)

Oikeaa Jumalan sydämeltä tullutta Jumalan puhetta eli profetiaa voi olla tarjolla myös monissa muissa tilanteissa kuin hurmoksellisissa "Herra puhuu nyt – kaksoispiste ja lainausmerkit" -tilanteissa.

Ei ole mitenkään pakollista profetoida esim. minä-muodossa eli sanoa sanat ensimmäisessä persoonassa Jumalan puheenvuorona. "Lapseni, minä tiedän" -aloitus paatoksellisella äänellä silmät suljettuna ja tai eteerinen katse kiinnitetynä kohti taivasta ei välttämättä ole yhtään sen suurempaa ja puhtaampaa Jumalan puhetta kuin suora puhe silmät auki ihmiseltä ihmiselle.

Profetoimisen, opettamisen, rohkaisemisen ja viisauden sekä tiedon sanojen armolahjat ovat osittain sisäkkäiset ja päällekkäiset, samoin kuin esim. profetoimisen, paimenen, opettamisen ja johtamisen armolahjat.

Armolahjat eivät usein ole on-off- eli päällä-pois-kytkimen takana, vaan ne voivat olla käytössä joko vähän, paljon tai suorastaan palavasti (2. Tim. 1:6).

4. KIELILLÄPUHUMINEN

4.1 GLOSSOLALIA

5 Soisin teidän kaikkien puhuvan kielillä, mutta vielä mieluummin soisin teidän profe-

toivan; sillä profetoiva on suurempi kuin kielillä puhuva, ellei tämä samalla selitä, niin etä seurakunta siitä rakentuu. (KR38 1. Kor. 14:5)

5 Toivoisin teidän kaikkien puhuvan kielillä, mutta vielä mieluummin toivoisin teidän profetoivan. Profetoiva on arvokkaampi kuin kielillä puhuva, ellei tämä sitten osaa myös tulkita puhettaan, niin että se koituu seurakunnan parhaaksi. (KR92 1. Kor. 14:5)

Kielilläpuhumista tarkoittava glossolalia-termi on kreikan kieltä. Ensimmäinen osa on "gloossa (glóo-) kieli" sekä ruumiinosana että puheena (mon. gloossai kielet, vrt. polyglotti eli monikielinen).

Toinen osa on verbi "laleoo, puhua". Klassisessa kreikassa laleoo tarkoittaa loruilamista ja lörpötelyä. UT:n kreikassa sillä on seuraavat merkitykset:

– **kyetä puhumaan, omata puhekyky**

Mark. 7:35, 37

Jeesus parantaa mykän

Luuk. 1:20, 22

Sakarias ei kyennyt puhumaan

– **puhua jollekulle, pitää puhe, puhutella**
(intransitiivisesti tekemistä korostaen)

Mark. 16:19

Jeesus puhui opetuslapsilleen

Mark. 6:50

Jeesus puhutteli opetuslapsiaan

Luuk. 1:19

Gabriel oli lähetty puhumaan Sakariaalle

Luuk. 12:3

mitä puhutte korvaan eli kuiskaatte

– **puhua, sanoa, julistaa**
(transitiivisesti sisältöä korostaen)

Mark. 2:2, Mark. 4:33

Jeesus puhui, julisti sanaa

Matt. 26:13

naisen teosta tullaan puhumaan kaikkialla

Hepr. 12:11

Jeesuksen veri puhuu parempaa
kuin Abelin veri

Itse sanan perusteella glossolaliassa ei ole mahdollista erottaa toisistaan puhetta toimintana – vaikka se painottuukin – ja puheen sisältöä eli sanomaa.

4.2 MITÄ KIELILLÄPUHUMINEN ON?

Miksi kielilläpuhumista esiintyy myös muissa uskonnoissa? Mikä erottaa kristillisen kielilläpuhumisen muusta kielilläpuhumisesta?

Paavali kertoo puhuvansa enemmän kielillä kuin kukaan Korintin seurakuntalaisista ja kiittävänsä siitä Jumalaa. (1. Kor. 14:18) Kielilläpuhumisen armolahja (kreik. kharisma [khá-]) mainitaan yhtenä Pyhän Hengen antamana lahjana (1. Kor. 12).

Kullakin on oma armolahjansa: Kuten kaikki eivät ole profettoja tai opettajia, niin eivät myöskään kaikki puhu kielillä. Kielillä puhuva rukoilee Jumalaa Hengessä, ei ymmärryksessä (1. Kor. 14).

Kielilläpuhumisen lähteenä, "generaattorina", voi ilmeisesti olla ainakin kaksi, mahdollisesti jopa kolme tahoja. Raamatussa kielilläpuhuminen liitetään kristityn (uudestisyntyneessä) hengessä tapahtuvaan rukoukseen ihmisen ja Jumalan välillä. Kyseessä on silloin yksiselitteisesti Jumalan aikaansaama rukous – kaikki mitä uudestisyntyneessä hengessä tapahtuu, on puhtaasti Jumalan aikaansaamaa. Lihassa sen sijaan vaikuttaa langennut luonto.

Se, että kielilläpuhumista esiintyy muissakin uskonnoissa, kertoo ilmiön psykologisesta puolesta. Ihminen voi puhua toisille (ja itselleen) käsittämätöntä äännesekamelskaa täysin ilman Jumalan Pyhää Henkeä; lapset ovat usein tällaisessa mestareita. On myös mahdollista, että esim. japanilaisten shinto-pappien kielilläpuhumisen taustalla on suoraan ihmisen persoonan ulkopuolinen paha henki (riivaaja eli demoni).

Kristitynkin kielilläpuhuminen takana saattaa olla myös lihallista löpöttelyä. Varmoja tunto-merkkejä varsinaisen armolahjan ja ihmisen oman lihallisen puheen erottamiseksi toisistaan ei liene mahdollista ulkopuolelta antaa.

Itse määrittelin kielilläpuhuminen Jumalan vaikuttamaksi armolahjaksi silloin, kun kristitty tätä lahjaa käyttäessään haluaa sitoutua Raamattuun ja sen Herraan Jeesukseen Kristukseen. Jos kielilläpuhuminen liittyy Raamatun sanaan, ristiinnaulittuun, ylösnousseeseen ja kerran takaisin palaavaan Jeesukseen Kristukseen, niin silloin se Pyhän Hengen vaikuttamaa. Jos kielilläpuhuminen vaikuttaa halua opiskella ja tutkia Jumalan sanaa, halua tunnustaa synnit ja kilvoitella kaidalla ristin tiellä sekä rakentaa seurakuntaa, uskaltaisin määritellä sen armolahjaksi.

4.3 MIKÄ ON KIELILLÄPUHUMISEN PAIKKA SEURAKUNTAELÄMÄSSÄ?

Onko kielillä puhuva muita kristittyjä enemmän Pyhällä Hengellä täytetty? Tulisiko kaikkien uskovien anoa itselleen kielilläpuhuminen armolahjaa? Miksi Raamatussa puhutaan niin vähän kielilläpuhumisesta?

Armolahjojen ensisijainen tarkoitus on ulospäin suuntautuen rakentaa seurakuntaa – ei tuottaa kunniaa niiden käyttäjille, vaan Herralle. Siksi profetoiminen on ylitse muiden armolahjojen joukossa. Profetian raamatullinen käyttäminen tuottaa Jumalan mielen mukaista elämää niissä, jotka sanat kuulevat.

Kielillä puhuva ei suoraan rakenna lahjallaan muita seurakunnan jäseniä, joten sen arvo ja paikka on ehdottomasti julkisen opettamisen, evankeliumin julistamisen ja palvelemisen alapuolella. Välillisesti kielilläpuhuminen voi kuitenkin yksittäisen uskovan rakentumisen kautta olla suureksikin siunaukseksi seurakunnalle – sikäli jos uskova antaa itsensä seurakunnan palvelukseen.

Kielillä puhuva voi olla hyvinkin täydesti Pyhän Hengen valtaama – tai sitten ei ollenkaan. Itse armolahjasta ja sen käyttämisestä ei voi tehdä

pienintäkään arviota siitä, kuinka lähellä Jumalaa ihminen on. Jos nyt yleensäkin kukaan muu kuin Jumala itse voi määritellä ihmisen pyhyysasteen, niin yksittäisten armolahjojen perusteella sitä ei voi missään tapauksessa tehdä.

Elämän kokonaisuus ja ehyt sitoutuminen Jumalan sanaan ratkaisee: pyhittyminen on yhä syvempää synnin ja armon tuntoa. Armolahjat eivät ensisijaisesta kuulu yksittäisen ihmisen pyhityselämään vaan erityisesti ja nimenomaan seurakunnan rakentamiseen.

Kielilläpuhumisesta ei Raamatussa puhuta ilmeisesti paljoa siksi, että se ei ole mitenkään keskeinen eikä tärkeä asia kristillisessä uskossa. Ihminen voi olla kristitty tietämättä mitään kielilläpuhumisesta. Jumalaan eli hänen sanaansa ja sanaa meille jakaviin armonvälineisiin sitoutuminen jokapäiväisessä parannuksessa ja Jeesuksen puoleen kääntymisessä on tärkeää – mikään muu ei sitten lopulta tärkeää olekaan.

4.4 MIKSI JOTKUT KIELTÄVÄT KIELILLÄPUHUMISEN?

Miksi jotkut kirkkoisät – ja monet myöhemmätkin teologit ja saarnamiehet – ovat opettaneet, että kielilläpuhuminen armolahja kuului vain alkuseurakunnan aikaan? Että tämä lahja ei ole enää osa kristillistä uskoa ja kirkkoa?

Jakeen 1. Kor. 14:39:n mukaan emme saa estää kielilläpuhumista. Jos jotkut toisin opettavat, niin he taistelevat ymmärtämättömyydessään yksiselitteistä Raamatun opetusta vastaan. Se, että alkuseurakunnan ajan jälkeen kirkkohistoriassa ei ennen helluntailiikkeen syntyä 1900-luvun alussa ole juurikaan mainintoja kyseisestä armolahjasta, on voinut johtua monesta syystä.

Ensiksi: Kielilläpuhuminen ei ole oikeassa, raamatullisessa ja raittiissa viitekehyksessä ulospäin suuntautuva armolahja eli seurakuntaa julkisesti rakentava. Kielilläpuhuminen lahja ei tule esille. Moni on saattanut puhua kielillä omassa rukouselämässään ilman, että sitä juuri kukaan muu tietäisi. Kukapa sitäkään tietää,

jollei juuri tätä opetusta lue, että allekirjoittanutkin on rukoillut kielillä jo yli kolmekymmentä vuotta.

Toiseksi: Kielilläpuhuminen on ikävä kyllä usein valjastettu hurmahenkisen kristinuskon takuukortiksi. Mielikuva kielilläpuhumisesta raittiutta ja tervettä opetusta kannattavien joukossa on tullut helposti kielteiseksi.

Kolmanneksi: Kristinuskon tuli viralliseksi valtionuskonnoksi 300-luvulla jKr. Opetus- ja saarnaviran muodollinen ja hierarkkinen puoli nousi sisällön kustannuksella ylikorostettuun asemaan. Ulkoisista rakenteista riippumaton Hengen vaikutus ei ollut enää muodissa.

On totta, että Pyhän Raamatun kaanonin eli kirjakoelman tultua valmiiksi tärkeintä olikin kirjoitettu sana, jonka tutkimisessa tällainen hurmoskieli ei ainakaan suoranaisesti saata paljoa auttaa – välillisesti kyllä. Lisäksi kreikkalaisesta antiikin sivistyksestä johtunut puhtaaksi-viljelty rationaalisuus eli järkipäisyys tunkeutui osaksi kristinuskoa. Kielilläpuhuminen ei mahdu järjen ja ymmärryksen alle. Sitä voi hallita oppilausemilla.

Itse en halua nostaa kielilläpuhumisesta riitoja tai väittelyitä. Asia ei ole sen arvoinen. Voin tarvittaessa useimmissa tilanteissa vaieta koko asiasta. Muut asiat ratkaisevat, ei kielilläpuhuminen.

4.5 HELLUNTAI-IHME JA KIELILLÄPUHUMINEN

Miten helluntain kieli-ihme (Ap. t. 2:4–21) ja Paavalin Ensimmäisessä korinttilaiskirjeessä (1. Kor. 12–14) käsittelemä kielilläpuhuminen liittyvät toisiinsa? Miten kielilläpuhuminen ja profetoiminen eroavat toisistaan tai liittyvät toisiinsa? Mitä on kielten selittäminen eli tulkitseminen?

Helluntain kieli-ihme ei ollut samaa kielilläpuhumista kuin Paavalin Korintin seurakunnalle kuvailema. Helluntain kieli-ihme oli suoranaista profetoimista, koska kuulijat ymmärsivät sen

ilman selittäjää. Profetia on suoraan ymmärrettävää puhetta, kielilläpuhuminen taas käsittämättömyyttä. Jos joku puhuu kieltä, jonka kuulija ymmärtämää ilman selitystä, niin silloin on kyseessä ensisijaisesti profetoimisesta – siitäkin huolimatta, vaikka puhuja ei itse ymmärtäisi puhuttuaan!

Kieliä selittävä on samassa asemassa kuin profetoija, jonka opetusta on koko seurakunnan arvioitava Raamatun valossa. Kristusta kirkastava saarna tai hengellinen puhe on aina profetoimista eli hengellistä rakentamista, kehottamista ja lohduttamista

5. KIRJALLISUUTTA

Armolahjoista on kirjoitettu viime vuosikymmeninä runsaasti, erityisesti helluntailiikkeen parissa. Seuraavassa on joitakin allekirjoittaneen käytössä olleita teoksia, jotka edustavat sekä luterilaista että monen muun suunnan teologiaa.

Bruner, Dale

Pyhän Hengen lahja. Perussanoma 1993

Deere, Jack

Jumala puhuu ja parantaa. Kuva ja Sana 1997

Houston, Graham

Kuka on oikea profeetta? Profeetta-ilmio

Raamatussa ja tänään. Perussanoma 1990

Hämäläinen, Seppo

Armolahjat toimivat. Uusi tie 1983

Junkkaala, Eero

Armolahjat. Perussanoma 1990

Kekäle, Jari

Pyhän Hengen tie. Perussanoma 1997

Lim, David

Mitä Raamattu sanoo armolahjoista

Aika 1998

Pfützner, V. C.

Pyhä Henki ja armolahjat. SLEY-kirjat 1980

Santala, Risto

Armolahjoista armon tasolta

Karas-Sana 1977

Väliaho, Juha

Armolahjat. Uusi tie 1988